

Arnis Mincenhofs

Tomas Tranströmer

Romanska bågar

Inne i den väldiga romanska kyrkan trängdes turisterna i halvmörket.
Valv gapande bakom valv och ingen överblick.
Några ljuslågor fladdrade.
En ängel utan ansikte omfamnade mig
och viskade genom hela kroppen:
”Skäms inte för att du är människa, var stolt!
Inne i dig öppnar sig valv bakom valv oändligt.
Du blir aldrig färdig, och det är som det skall.”
Jag var blind av tårar
och föstes ut på den solsjudande piazzan
tillsammans med Mr och Mrs Jones, Herr Tanaka och
Signora Sabatini
och inne i dem alla öppnade sig valv bakom valv oändligt.

Tomass Transtremers

Romānikas loki

Dižā Romānikas baznīcā puskrēslā drūzmējās tūristi.
Velve jumjas pēc velves, un skats netver robežas.
Plīv’ dažas sveču liesmas.
Eņģelis bez sejas apskāva mani,
un ķermenī cauršalca čuksts:
“Nekaunies cilvēks būt, lepojies!
Tevī velve pēc velves veras bezgalīgi,
Nekad tu nebūsi pabeigts, un tā ir jābūtība.”
Asaru aizmiglotām acīm
tiku izstumts gaismas pielietā laukumā,
Mr. un Mrs. Jones, Herr Tanaka un
Signora Sabatini kopā ar mani,
un visos viņos velve pēc velves veras. Bezgalīgi.

Ensamhet

I
Här var jag nära att omkomma en kväll i februari.
Bilen gled sidledes på halkan, ut
på fel sida av vägen. De mötande bilarna –
deras lyktor – kom nära.
Mitt namn, mina flickor, mitt jobb
lösgjorde sig och blev kvar tyst bakom,
allt längre bort. Jag var anonym

Vientulība

I
Kādā februāra vakarā gandrīz satiku nāvi.
Mana mašīna, šķērsām slīdot uz ledus
iebrauca ceļa pretējā joslā. Pretī traucās mašīnas –
to starmeši – arvien tuvāk.
Mans vārds, manas meitas, mans darbs
vairs nešķīta būtisks un izgaisa no atmiņas,
pavisam. Es biju anonīms

som en pojke på en skolgård omgiven av fiender.

Mötande trafik hade väldiga ljus.
De lyste på mig medan jag styrde och styrde
i en genomskinlig skräck som flöt som äggvita.
Sekunderna växte – man fick rum där –
de blev stora som sjukhusbyggnader.

Man kunde nästan stanna upp
och andas ut en stund
innan man krossades.

Då uppstod ett fäste: ett hjälpande sandkorn
eller en underbar vindstöt. Bilen kom loss
och krälade snabbt tvärs över vägen.
En stolpe sköt upp och knäcktes – en skarp klang – den
flög bort i mörkret.

Tills det blev stilla. Jag satt kvar i selen
och såg hur någon kom genom snöyran
för att se vad det blev av mig.

II

Jag har gått omkring länge
på de frusna östgötska fälten.
Ingen människa har varit i sikte.
I andra delar av världen
finns de som föds, lever, dör
i en ständig folkträngsel.

Att alltid vara synlig – leva
i en svärm av ögon –
måste ge ett särskilt ansiktsuttryck.

kā skolas pagalmā starp nedraugiem puika.

Pretī braucošo gaismas žilbināja.
Ieskāva mani, kamēr es, stūri grozot un grozot,
slīdēju caurspīdīgās kā olas baltums plūstošās šausmās.
Sekundes ritēja – to ritums telpa –,
kļuva lielas kā slimnīcas ēkas.

Teju vai varēja apturēt laiku
un atvilkt elpu
pirms bojāejas.

Stingrs pamats: glābjošas smiltis
vai spēcīga vēja brāzma. Mašīna pārtrauca slīdēt
un ātri pārripoja ceļu.
Ceļa stabiņš un trieciens – spalga skaņa –, tas
pazūd tumsā.

Pēc tam iestājās klusums. Piesprādzējies atlaidos sēdekļī
un redzēju caur sniega vērpētēm kāds nāca,
noskaidrot, kas ar mani noticis.

II

Krietnu laiku esmu klīdis
pa stingušiem Austrumgotlandes laukiem.
Nesmu saticis nevienu cilvēku.
Citās pasaules daļās ir ļaudis,
kas piedzimst, dzīvo, nomirst
nerimtīgā pūlī.

Dzīvojot acu ņudzekļa
tveršanas zonā,
jāizveido rādāmā seja.

Ansikte överdraget med lera.

Mumlandet stiger och sjunker
medan de delar upp mellan sig
himlen, skuggorna, sandkornen.

Jag måste vara ensam
tio minuter på morgonen
och tio minuter på kvällen.
– Utan program.

Alla står i kö hos alla.

Flera.

En.

Sejā kā maska no māla.

Balsu murdoņa te pieaug, te pieklust,
kamēr to īpašnieki savā starpā sadala
debesis, ēnas, smilšu graudus.

Man jābūt vienam
desmit minūtes no rīta
un desmit minūtes vakarā.
– Neatkarīgi no dienas plāna.

Visi stāv rindā pēc visiem.

Katrs.

Viens.